

INNAN MAN ÄR FRAMME ÄR DET NÄSTAN ÖVER

Det är så det känns. Air Serbia är 45 minuter försenade vid avgången från Athen och 45 minuter är enligt min biljett exakt den tid jag har på mig för transiten i Belgrad. Flygvärdinnorna slätar över och ger mig en gin & tonic. Ingen idé att bekymra sig, förstås, eftersom det går som det går. I värsta fall får jag boka en ny flight i Belgrad. Men då hinner jag inte till torsdagens kongressinledande pubmöte. Som tur är läser jag John Steinbecks reseskildring *Travels With Charley*, som är min inflightbok för närvarande. John Steinbeck bryr sig aldrig om att vara i tid. Han är aldrig i tid, eftersom han alltid kör vilse under sin bilfärd genom USA tillsammans med hunden Charley. Det känns betryggande. För övrigt har jag med mitt sedvanliga knep sett till att få tre stolar för mig själv inflight, så jag sträcker ut benen, läser Steinbeck och dricker gin & tonic. Och rödvin. Och äter en av deras något så när ätbara skink- och ostsmörgåsar.

Redan på flygplatsen i Athen har jag kommit på att jag borde ha köpt någon spännande flaska i tax free, eftersom jag flyger utanför EU. Men det kommer jag på först i gaten. En limpa cigaretter hade inte varit fel heller, med tanke på de svenska priserna.

I Belgrad vill de kontrollera passet, eftersom jag befinner mig utanför EU. Men passet är redan kontrollerat i Athen, så jag fråsar åt de uniformerade vakterna som vill att jag ska stå i kö att jag inte har tid, för Air Serbi-flighten är så försenad att min anslutningsflight ska lyfta för fem minuter sedan. En av vakterna kastar en förstulen blick på min sheriffstjärna. Sedan ber han mig förbluffande artigt fortsätta igenom.

På andra sidan dörren står en uniformerad kvinna och väntar på mig och en handfull andra resenärer som också har transit till Stockholm. Hon är högeffektiv. Hon för oss i rasande fart genom flygplatsen, längs långa korridorer och affärsarkader, och jag kan inte låta bli att smälla av några foton på henne. En tuffing. Hon banar väg i folkmassorna likt en Moses vid Röda havet. När vi kommer till gaten har planet nästan lyft, men bara nästan. Och där måste vi visa passet. En gång till, om man nu visade det första gången. Jag fråsar att det var ett jävla passkontrollerande här och börjar rota efter mitt resefodral, där passet ligger, medan den passkontrollerande kvinnan med myndighetsstämma hemmahörande i gamla Östtyskland säger åt mig att jag ska ha pass i händerna när jag kommer till henne. Jag svarar beskt att det i så fall kunde vara läge att på förhand tala om att vi ska visa passet trettiofem gånger när vi är i transit. Hon tystnar tvärt och jag visar passet.

Sedan är det säkerhetskontroll. Trots att vi är i transit och har säkerhetskontrollerats i Athen. Men det är klart, man kan ju ha hittat en bomb under sina tre stolar inflight från Athen och stoppat den i handbagaget, så det är väl bäst att vara på den säkra sidan. Bomber är farliga saker.

Nu har de slösat bort ytterligare tio minuter. Så jag blir inte förvånad över att jag vid ombordstigning på planet ombeds att visa passet. Och mitt boarding card, förstås. Kan man se till att helt i onödan försena den nu även till Stockholm försenade och av alla andra resenärer sedan länge boardade flighten bör man ju inte försitta något tillfälle.

Jag fixar tre stolar igen, sträcker ut benen, får en gin & tonic och en sådan där liten flaska rödvin som de har inflight. Läser John Steinbeck.

Och häpnar över att vi landar endast fem minuter för sent i Stockholm. Flygkaptenen är kanske gammal stridspilot. Fan vet jag. Snabbt har han flugit i alla fall.

Vad jag inte inser är att jag har landat på terminal 5, eftersom jag rest utanför EU. Jag har aldrig varit på terminal 5 förut. Jag försöker hitta till Sky City och terminal 2. Jag vill växla pengar och ta flygbussen därifrån, vid första hållplatsen. Innan den blir full av hemvändande charterturer och inte kan ta ombord fler. Men vandringen blir för oändlig, det bara går inte, klockan springer, och faktum är att jag inte ens hittar. Ingen växling av pengar. Jag tar flygbussen vid en helt annan hållplats, men chartertureristerna har haft vett nog att hålla sig borta. I stort sett, i alla fall. Det finns plats.

Och jag hinner till pubmötet på Bishop's Arms i Gamla Stan.

Där sitter Ian och Cristina och jag nämner för Ian att det är jag som gör hedersgästintervjun med honom på lördagen. Men det vet han förstås. Så talar jag om att jag helst håller intervjuer i form av samtal, ungefär som om vi satt och pratade över en middag. Inga förberedda frågor. Spontanitet, eftersom det ger mer liv i intervjun.

Ian höjer händerna mot himlen och tackar lättad någon fannisk ghudom. Cristina säger: "Nu har du funnit din perfekta programpunktspartner!" Hon låter lite syrlig. För det visar sig att Ian avskyr att "repetera in" - som han kallar det - en programpunkt han också. Spontaniteten, livet i programpunkten, bara faller och dör. Cristina är raka motsatsen. Hon förbereder sig minutiöst. Det har ibland varit ett smärre problem när de ska göra programpunkter tillsammans, får jag veta av Cristina. Hon är förberedd upp till tänderna, Ian vet ofta inte vad det är de ska prata om.

(Framtidsinstick inom parentes: Hur lite Ian är förberedd får jag bevis på senare under kongressen. Vi sitter och dricker öl på uteserveringen. Ian inser plötsligt att det är åtta minuter kvar till hans nästa programpunkt. Han tittar på sitt programschema bakpå medlemsbrickan han har runt halsen.

"Jaha, ja, jag är visst moderator. Jag undrar vad panelen handlar om. Nåja, det löser sig.")

Sedan talar Ian om att han på flygplatsen köpte en liter Talisker Dark Storm till mig. Som present. Jag har känt Ian i tio år eller något och vet hur generös han är, men det här gör mig både rörd och generad. Jag har inte köpt någon present till honom och Cristina. Ian säger att han förbjuder mig att göra det - för det skulle jag ju kunna i Sverige - eftersom de bara har fullpackat handbagage och inte kan ta med sig något hem. Jag bjuder honom i alla fall på en öl. Det går han med på.

Av Carolina får jag veta att den finska NoFF-vinnaren Rinna Saramäki är på kongressen. Jag slås genast av samma tanke som redan slagit Carolina. Rinna ska förstås vara med som gäst på NoFF-auktionen, så får vi möjlighet att presentera både henne för dem som inte vet vem hon är och prata lite om att NoFF finns i de övriga nordiska länderna också. Eller fanns. Finns i Sverige och Finland, men inte så mycket i Norge längre. Och inte alls i Danmark vad jag vet. Längre. Men i alla fall. Bra idé.

Jag tar tunnelbanan från pubmötet tillsammans med Saija och Anders (Reuterswärdupplagan). Jag går av vid S:t Eriksplan och rycker några öl på Peppar innan det är dags att gå hem.

Forts. följer